

Всеукраїнська загально-політична і літературно-художня газета

КРИМСЬКА СВІТЛЯЩА

<http://svitlytsia.crimea.ua>

№ 25 (1910)

П'ятниця, 17 червня 2016 р.

Видавється з 31 грудня 1992 р.

Ціна договорна

ВІЗВОЛЕНО ЩЕ ДВОХ УКРАЇНЦІВ!

Президент Петро Порошенко зустрів Геннадія Афанасьєва та Юрія Солошенка, які були незаконно ув'язнені в Російській Федерації та цього тижня повернулися в Україну. Українці прибули із аеропорту до Державної наукової установи «Науково-практичний центр профілактичної та клінічної медицини» Державного управління справами.

«Нарешті ми можемо сказати: «Yes! Ми це зробили». І так ми будемо робити до тих пір, поки останній українець не буде визволений із заручників. Будемо продовжувати для того, щоб Олександр Кольченко, Олег Сенцов і ті, хто знаходяться на окупованій території та в Російській Федерації, повернулися додому», — наголосив Глава держави. Президент додав, що повернення українських бранців із Росії стало можливим завдяки Мінським домовленостям, доводячи їхню ефективність.

ВІТАЄМО НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ!

Глава держави нагадав, що Україна чекала на повернення Геннадія Афанасьєва та Юрія Солошенка 767 днів, які були звільненні одразу ж після Надії Савченко. «Радий, що у вас не було жодної секунди сумнівів, що держава б'ється за вас і робить все, щоб вас повернути додому. Це робить велика кількість людей. Це свято не лише для вас та ваших близьких, це свято для всієї України. Дорогі мої, ласкаємо просимо додому!», — наголосив Президент.

У свою чергу, Юрій Солошенко подякував усім, хто допоміг у звільненні: «Рік, десять місяців і десять днів я чекав цієї години. Чекав, ві-

рив і сподівався, що вона настане. Справжня віра у мое звільнення з'явилася 25 травня, коли я побачив повідомлення зі словами Президента України про те, що Солошенко і Афанасьєв приїдуть в Україну». За його словами, весь час, який він провів за гратахами у Росії, йому погрожували та шантажували тим, що, нібито, Україна про нього забула, тому для нього буде краще, якщо він прийме громадянство Росії.

Юрій Солошенко додав: «Поки існує путінський режим, Росія буде нам ворожою. Тому ми усі повинні робити все, щоб звільнити всіх наших громадян, які том-

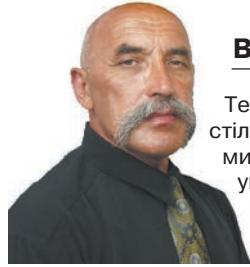
ляться в російських тюрмах».

Звільнений Геннадій Афанасьєв зазначив: «Щиро дякую українському народові, сильній українській владі і особисто нашому Президенту. Дякую за те, що Україна, українці та уесь світ бореться за кожного нашого громадянина». Він також звернувся до міжнародної спільноти з проханням та закликом продовжити міжнародні санкції проти Росії та наголосив, що саме санкції можуть допомогти повернути інших українських в'язнів, зокрема Олега Сенцова, Олександра Кольченка та інших незаконно ув'язнених українців.

(Продовження на 3-й стор.)

ЩО НАМ РОБИТИ З КРИМОМ ТА ДОНБАСОМ

Валентин БУТ

Тема не нова, але настільки болісна, що ми мимоволі намагаємось уникати її. Мовлю не лише про пересічних українців. Влада, судячи з її невіажених, різновекторних дій, теж ніяк не визначиться зі своїм ставленням до цієї проблеми. Зрозуміло, що за такої ситуації жодної мови про ефективне вирішення її не йде. Звідси недолуге тупцювання на місці, звідси неуспішні «безальтернативні» перемовини, де Україна, найперше через оцю свою невизначеність, опинилася фактично в ролі суб'єкта маніпуляцій.

Причин тої невизначеності позиції влади у її ставленні до відторгнутих територій чимало. Не секрет, що думка позбавитися від зросійщених регіонів, які, мов стопудові вериги на ногах, гальмували розвиток незалежності України, не нова. Її було дуже майстерно приживлено в мізки певних «патріотів» ще на початку двоїсичних, а вже під час Помаранчевої кампанії, особливо після безславного її злівання третім Президентом, вона почала сочіти свою отруту в роз'ятрену рану вскоте обдуреного, розчарованого супільства.

Це був, безумовно, вдалий проект. Він тонко враховував загальнолюдську психологію, психологію українців зокрема, які будуть чинити шалений опір тому, що

насаджуються силою, і захищатимуть та просуватимуть хай і дурню, але свою. Запущений в колах інтелектуальної еліти, він, проте, там би й всох, як і багато іншої бздури, що, мов руда, перемежується в тому середовищі в пошуках рідкісних золотників справді непресічних ідей, але не такою була мета його «запускателя». Відтак, його турботливо внесли на світ, прослідувавши, аби не загубився, бува, хоч і в непогано керованому, на загал, але досить норовистому потоці вітчизняних мідіа.

Хтось підхопив сказані в серцях слова славетного Юрія Андруховича, хтось розтиражував їх, а там, дивись, і модний Василь Шкляр вставив свої п'ять копійок, авторитетно викреслюючи мій Крим з мапи України, бо ж, бачите, бідаха ніколи не почувався в ньому комфорто. Спираючись на їхню думку, за ними — свята річ — забушеніла наша політична «еліта». Хтось тихенько, лише у колі довірених осіб, хтось відверто бравуючи такою своею контраверсійною позицією.

Схоже, що вже в дні Майдану ця ідея, як один з варіантів негативного розвитку подій, була взята на озброєння нашими «революціонерами». Пригаду, як в прес-центрі Майдану став свідком розмови викладача одного з елітних київських вишів і американця, який щойно приїхав до України. Перший фахово, без прикрас, вельми стисло — десь за півгодину —

охарактеризував йому економіку Краю, її можливості і перспективи. На питання американця, що буде, якщо Януковичу (той ще досить міцно на той час тримався за владу) вдастся відірвати промисловий схід та південь України, пан викладач пояснив, що у такому разі решта України, позбавившись дотаційного Криму та Донбасу з його застарілим неефективним виробництвом, з його витратним вуглевидобуванням, з його допотопними мартенами, зможе швидко реформуватися, перемкнутися на новітні, технологічні виробництва, на IT-бізнес, зможе за досить короткий час створити феномен своєї Силіконової долини. В перспективі, успіх

цеї частини України стимулюватиме бажання населення відокремлених регіонів приєднатися до неї.

На жаль, дурне виховання не дало мені тоді можливості втратитися у розмову і пояснити тим достойникам, що втрата впливу на згадані регіони з боку України означатиме безумовне і негайне підпорядкування їх волі Москві, з усіма витікаючими наслідками. І якщо вже таке трапиться, то вирватися з її павучих тенет, навіть за найгарячішого бажання прозрілих мешканців тих регіонів, буде навряд чи й можливо в найближчому майбутньому, якщо й взагалі можливо.

(Продовження на 4-й стор.)

«ВОГОНЬ ЗАПЕКЛИХ НЕ ПЕЧЕ...»

Зіна Гаврилюк

Під такою назвою в національно-музейному університеті «Львівська політехніка» відкрилась персональна виставка художниці українського походження із Праги Зіни Гаврилюк.

Виставка присвячена 155-літтю пепероховання Тараса Шевченка. На полотнах художниці слово Кобзаря матеріалізується у візуальні образи.

Зіна Гаврилюк понад двадцять років тому кинула виклик долі і вийшла до Чехії як трудова емігрантка. З собою в еміграцію повезла перші пастельні малюнки, «Кобзар» і Біблію. Малюнки рятувалися від ностальгії за дітьми і домом. Її перша авторська виставка «Спіраль життя» відбулася в жовтні 2010 року в місті Подебради (Галерея Лудвіка Кубі), згодом були інші виставки: «Магія життя», «Під сусід'ям Любові» у Празі.

Зіна Гаврилюк – волонтер українських справ у Чехії, зокрема, Книжкового форуму «Svet knihu Praha» 2015 року, де Україна була представлена вперше. Також вона опікувалася пораненими на Майдані, які лікувалися в чеських лікарнях, часто привозить гуманітарні вантажі в Україну. У 2014 році в

«ЩИРО ВДЯЧНІ ЗА ПАМ'ЯТЬ ПРО ВІРУ РОЇК»

Голові Полтавської ОДА Головку В. А.

Вельмишановний Валерію Анатолійовичу!

Від імені спільноти українців Криму висловлюємо щиру подяку й підтримку Вам та усім, хто працював над розробкою документа про перейменування вулиць з врахуванням історичної сутності Полтавщини та її сучасного розвитку. Вважаємо, що це необхідний крок для подальшого становлення державності та самоідентичності України.

Ми щиро вдячні, що ім'я видатної вишивальниці – Кримської Полтавки, Ройк Віри Сергіївни – знайшло своє місце у цьому проекті, і що наше звернення було взято до уваги. Ми також просимо Вашої підтримки та сприяння стосовно висловлених у попередньому листі від 22 травня 2016 року побажань, зокрема, щоб у загаданих нами містах та населених пунктах були вулиці імені Віри Ройк, встановлені меморіальні дошки, пам'ятники у Кобеляках, Лубнах, Гадячі, а можливо, навіть і в Полтаві.

Бажаємо Вам подальших успіхів у всіх проектах, запланованих у рамках декомунізації та утвердження Української державності.

* * *

Міському голові м. Лубни Грищенку О. П.

Вельмишановний Олександре Петровичу!

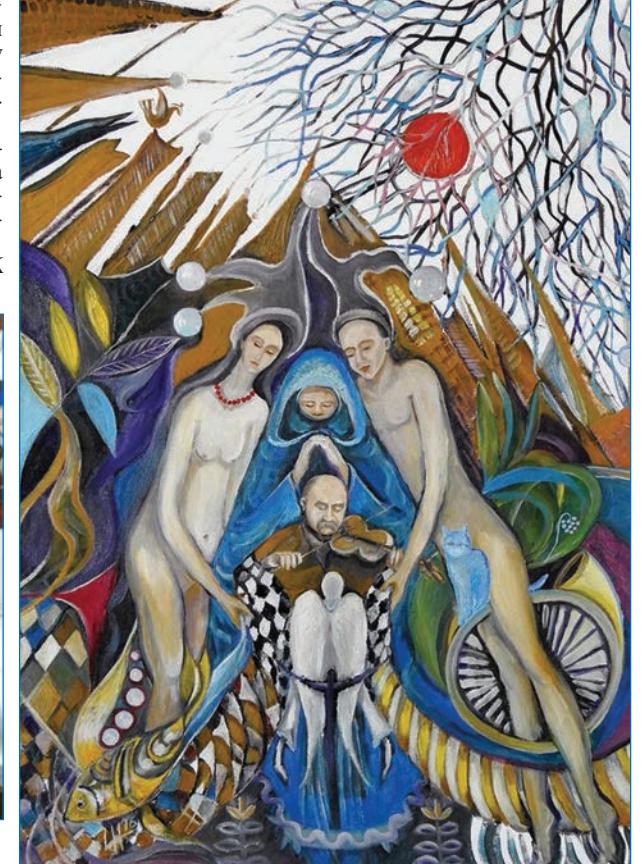
Ми з радістю і вдячністю ознайомилися з розпорядженням голови Полтавської ОДА Валерія Головка від 20 травня 2016 року про перейменування вулиць у Полтаві та на Полтавщині. Тепер у Полтаві є провулок

Художнико вітає директор музею Шевченка у Львові Зеновія Філіпчук

Відкриття 117-ї персональної виставки «Український рушничок» в м. Лубни. Ліворуч від Віри Ройк – Ірина Скаржинська (Київ) і Наталя Баклай. Серпень 2007 р.

імені Віри Ройк, а в Лубенському районі, в селі Войниха – вулиця Віри Ройк. Ми вже зверталися до Вас із проханням про найменування іменем Віри Ройк однієї з вулиць, провулкі чи площ у її рідному місті – Лубнах, і чекаємо від Вас та депутатського корпусу позитивного вирішення цього питання. Вважаємо, що це не зовсім коректно, коли у районі є вулиця імені Віри Ройк, а у її рідному місті – немає.

Знову звертаємося до Вас із проханням про прийняття рішення щодо створення музею імені Віри Ройк та встановлення пам'ятника. Ми знайомі з Вашою пропозицією – визначитися з місцем для пам'ятника і вже тоді назвати відповідно вулицю. Це, звичайно, найкращий варіант, але, на нашу думку, пам'ятник не пов'язано з вулицею, його можна встановити у парку чи сквері, де проводити різні заходи, пов'язані з ярмарками, виставками-продажами виробів лубенських майстрів декоративно-прикладного мистецтва, а також свято вишиванок.

Також ми хотіли б знати, чи прийнято рішення міської ради про заснування премії імені Віри Ройк для майстрів народної творчості Лубенщини. Будь ласка, надішліть нам посилання на відповідний документ для публікації у газеті «Кримська світлиця».

Сподіваємося, що наші пропозиції, викладені у наших листах до Вас, будуть враховані та втілені в життя, адже 105-річчя Майстрині не закінчується 25 квітня, а триває увесь рік.

ДВАНАДЦЯТЬ

МАРІУПЛЬСЬКИХ ПОЕТІВ

Джерела

«По Украине сунут танки,
Как кровожадный черный гнус,
Москва, забыв свои истоки,
Пошла на Киевскую Русь.
Но Киев-град ее древнее,
Так кто, по правде, «старший брат»?
В ответ над древнею землею
Звучит безумный русский мат»

- це уривок із вірша «Агресія» маріупольського поета Віктора Федорова. Віктор Олександрович звертається до кремлівських можновладців:

*«Вы объявили, что идет
Супротив киевских властей,
А предаете лютой смерти
Рабочий край, простых людей.
Своим нашествием Донбассу
Вы принесли лишь пустоту,
Да бандитизм с тупой гримасой,
Разруха, смерть и нищету.»*

9 червня в столичному Будинку письменника поет Станіслав Шевченко провів творчий вечір Віктора Федорова. Маріупольський літературно-музичний клуб «Світоч» представував першу збірку віршів «Ти в серці моїм – едина!». До збірки увійшли поезії сімох учасників клубу (Надія Бойко, Анатолій Бутенко, Богдан Коваль, Олександр Косовський, В'ячеслав Удовиченко, Надія Умриш, Віктор Федоров) і п'ятьох гостей (Тамара Легчиліна, Антоніна Прядка, Сергій Ротар, Віра Сильченко, Любов Шемчук).

Керівник «Світоча» Анатолій Бутенко у передмові до книги так пояснює її називу: «Зберігаючи пам'ять про людей, що відстоювали й нині виборюють право жити в єдині

ній, незалежній Україні, свою першу збірку поезій ми так і назвали «Ти в серці моїм – едина!..». Він характеризує авторів збірки: «Їх об єдину небайдужість до несправедливості і обмеження людської гідності, повага до людини, родинних цінностей і любов до Батьківщини. Мріючи про зірки, щі люди добре роблять свою справу тут, на землі. Досвідченні у своїх професіях, кожен із них сподівається на мир, злагоду і доброту в нашій Україні і на своєму місці робить все, щоб цей час скоріше настав. Наши автори дільяться своїми думками й почуттями з вами, дорогий читачу, не боячись вашого виагливого погляду, вашого доторку до найбільш незахищеного – Душі».

А душі поетів болять болями суспільства. Надія Умриш відчуває: «Я – Сотня Небесна,

Майдан і Донбас,

*Я – слози, і кров, і безмежна надія,
Я – віра у мир, у майбутнє всіх нас,
Я – вільна і сильна Едина Україна!!!*

Антоніна Прядка звертається до Бога:

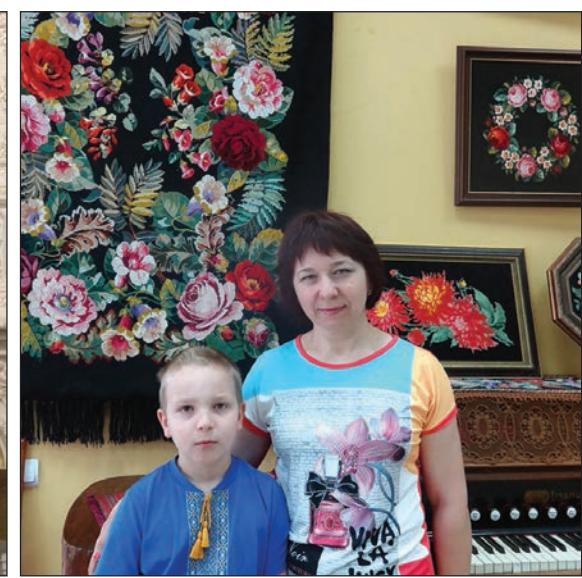
*«Молюсь за рідну Україну,
За Маріуполь і Дніпро,
Молюсь за батька, матір, сина,
Молюсь за поле і село.»*

Водночас поети не забувають інтимну лірику. Сергій Ротар мріє: «Я тебе вигадав, бо ти існуєш
В кожному сні, кожної ночі,
Я сподіваюся: колись ти почуєш,
Як мое серце про тебе шепоче».

Віктор Федоров також презентував свою п'яту книгу «Подих тро-

Зліва направо: Анатолій Бутенко, Надія Умриш, Віктор Федоров; Надія Умриш та її син Женя

Зліва направо: Р. Романюк, О. Сергієнко, Л. Ніцой, Т. Логуш, Ю. Логуш, А. Кокотюха, І. Роздобудько, С. Пономаренко

«КОРОНАЦІЯ СЛОВА-2016» ВІДКРИВАЄ НОВІ ІМЕНА

14 червня в прес-центрі інформаційної агенції «Укрінформ» засновники Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова» підвели підсумки 16-го конкурсу романів, п'єс, кіносценаріїв, пісенної лірики та оголосили імена нових лауреатів літературної відзнаки «Золоті письменники України».

За словами засновників конкурсу Юрія та Тетяни Логушів, вже 16 років «Коронація слова» зберігає свою унікальність і розвиває новітню українську культуру.

«Я час від часу переглядаю, які існують літературні конкурси в інших країнах, і в жодній з них (і це мені підтверджув Паоло Коельо в приватній розмові) немає відкритого конкурсу рукописів, як це є у нас в Україні, — зазначив Юрій Логуш. — Наша мета — відкривати нових письменників, щоб в жодному разі не повторилася історія 90-х років, коли українська книжка майже зникла з полиць країни, а видавництва зачинялися. Саме тоді ми придумали цей конкурс з абсолютно унікальними умовами: твори анонімно оцінюються компетентним журі та експертами в декілька етапів, а з автором твору-переможця знайомляться лише під час Церемонії нагородження. За 16 років «Коро-

нація слова» стала своєрідною біржею, де видавництва змагаються між собою за право видати твір переможця. І якщо на початку 2000-х років ці твори видавалися невеликими тиражами (іноді по два романі в одній книжці), то сьогодні ми маємо тиражі в сотні тисяч. «Коронація слова» пишеться, що за 16 років відкрила Україні та світові 550 українських авторів. Лауреати нашого конкурсу видали 700 романів із сукупним накладом понад 15 мільйонів примірників, і це без державної підтримки, прямим шляхом «письменник-читач».

Начальник відділу гуманітарної політики Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України Олексій Сергієнко подякував від імені військовослужбових засновникам конкурсу за гуманітарну книжкову допомогу та просив письменників якомога більше висвітлювати подвиги солдат, їх героїзм та мужність.

Засновниця конкурсу Тетяна Логуш підтвердила, що сама тема війни, АТО, Революції Гідності, заробітчанство вже декілька років змальовує історичний та сучасний портрет сучасної України. Ще цього року з'явилось багато творів на історичну тематику (про Довбуша, Степана Бандуру, Соломію Крушельницьку, герой Крут та інших). Андрій Кокотюха — письменник, сценарист, лауреат відзнаки «Золоті письменники України» підняв гострю тему якості та гостроти сюжетності українських творів. На його думку, треба вже сьогодні привчати починаючих авторів, що вони будуть створювати продукт з метою його продажу та прибутку, а отже цей продукт має бути найвищою якості, і працювати над ним слід в разі серйознішого.

Письменниця, кіносценарист, лауреат відзнаки «Золоті письменники України» Ірен Роздобудько побажала державі розвивати кіноіндустрію та видавництво, а «Коронації слова» — продовжувати відкривати нові імена в українській літературі. Відома українська письменниця запропонувала робити військові конкурси «Коронації слова», зокрема, на Донеччині, бо там, за її словами, уже зрозуміло, що українське слово вкрай потрібне.

Головним очікуванням прес-конференції стало оголошення імен цього річного лауреатів літературної відзнаки «Золоті письменники України». Ними стали Тимур Литовченко, Сергій Пономаренко, Любко Дереш, Дара Корній, Володимир Лис, Алла Сєрова, Ганна Чубач та Сергій Ухачевський.

ОБЛИЧЧЯ І ДУША УКРАЇНСЬКОГО КІНО

15 червня виповнилося 675 років з дня народження видатного актора Івана Миколайчука. Він прожив усього 46 років. За цей час встиг знятися у траох десятках стрічок, написати майже десяток сценаріїв та попрошувати режисером.

Іван Миколайчук народився у Чернівецькій області в селянській родині. У нього було ще 12 братів та сестер. В кіно дебютував, коли вчився в київському інституті Карпенка-Карого. Згодом, виконав роль молодого Тараса Шевченка у фільмі Володимира Денисенка «Сон». Ця робота і приносить перше визнання.

Одночасно Миколайчук виконує одну з головних ролей у фільмі Сергія Паражданова «Тіні забутих предків». Стрічка мала шалений успіх — здобула десятки міжнародних нагород та прізів на кінофестивалях.

Новий етап творчості Миколайчука починається на початку 70-х. У фільмі «Білій птах з чорною ознакою» Юрія Іллена він виступає не лише як актор, але й сценарист.

Одна з найколоритніших ролей Івана Миколайчука — козак Василь у фільмі «Пропала грамота». Тут він також виступає співрежисером і працює над музичним оформленням стрічки, зокрема,

дає нове життя звучанню бандури.

Патріотизм у творчості Миколайчука дратує радянську владу. Митця оголошують «націоналістом» і «неблагонадійним». Зрештою, забороняють показувати фільми з його участю. І впродовж 5 років не допускають на зімальні майданчики.

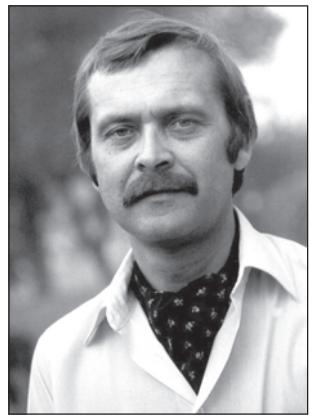
Лише наприкінці 70-х — завдяки впливовим людям — дозволили зняти фільм «Вавилон XX». У цій картині Миколайчук виступив сценаристом, режисером, актором і композитором. Роботу митця навіть відзначили на Всеосюзному кінофестивалі.

Свій останній сценарій — «Небилиці про Івана» — Миколайчук так і не втілив у життя. Поки дочекався дозволу, важко захворів. І зінав міністру вже режисер Борис Івченко. Шевченківську премію — за внесок у розвиток українського кінематографа — Миколайчук також отримав посмертно.

* * *

У Національному центрі народної культури «Музей Івана Гончара» в столиці пройшов пам'ятний вечір, присвячений 75-річчю з дня народження класика українського поетичного кіно — Івана Миколайчука.

Розмову-спогад про актора провела народна артистка України Валентина Коваль-

ська у супроводі народної артистки України, Героя України Ніні Матвієнко.

«Він був актором від Бога і від народу, кінозіркою 60–70-х років, справжнім, як сама Природа, йому всі вірили, називали обличчям і душою українського поетичного кіно, аристократом духу, близким самородком» — сказала Валентина Ковальська.

До діалогу долучились членні представники творчої та кіно-спільноти — актори, режисери, кіокритики. Взял участь у вечорі і міністр культури України Євген Нищук. Він зазначив — постати Івана Миколайчука відіграє особливу роль і в його житті.

«У 90-х роках, коли я вступав на навчання до театрального Університету театру та кіно імені Карпенка-Карого, я й сам хотів бути схожим на Івана Миколайчука. Я перевинався в роботі з велетами його покоління — Костем Степанковим, Броніславом Брондуковим, і також отримав частку історії Миколайчука. Це — безцінно, — сказав Євген Нищук. — В особі Івана Миколайчука наша нація має світового героя, сповненого сили та позитиву, який пробуджує дух народу. «Я не знаю більш національного народного генія... До нього це був Довженко», — казав про Миколайчука Сергій Параджанов. Він — один з них мистецьких скарбів, які ми маємо берегти та доносити нащадкам».

mincult.kmu.gov.ua

АКУСТИЧНИЙ ВОЛОНТЕРСЬКИЙ ТУР ПО ЄВРОПІ

Чудовий, сонячний недільний день українці у Вроцлаві мали нагоду провести у компанії надзвичайного гостя. Святослав Бойко – фронтмен гурту «Широкий Лан», волонтер, організатор і учасник багатьох благодійних фестивалів, справжній патріот. Під час свого – вже четвертого! – акустичного туру по Європі музикант, нарешті, зупинився в кількох польських містах, а саме у Люблюні, Кракові, Вроцлаві і Щецині. Попереду в нього довга дорога до Німеччини, Нідерландів і Бельгії.

Сам хлопець походить з Івано-Франківщини, зараз живе і пра-

цює в Києві. Був поранений під час зіткнень з бойовиками режиму Януковича на кіївському Майдані.

З вересня 2014 року регулярно їздить у зону АТО, піднімає дух бійцям своїми піснями, організовує збір допомоги для армії та добровольчих батальйонів, активно бере участь та організовує благодійні музичні тури на підтримку воїнів на сході України. Всього волонтер провів більше 30 виїздів, подолав понад 100 тисяч кілометрів, зібрав і доставив вантажів на суму понад 150 тисяч доларів.

Під час зустрічей з українцями

за кордоном Святослав презентує авторську акустичну концертну програму, яка складається з сучасних патріотичних пісень, народжених на Майдані та на дорогах зони АТО, розповідає про поїздки на фронт та волонтерську роботу, ділиться історіями, які пережив під час Майдану та війни в Україні. Музикант презентує не тільки свою творчість: між його піснями звучать вірші сучасних молодих авторів, серед яких Юрій Руф, Ігор Бойчук та Олена Задорожна.

Ці невеличкі концерти-зустрічі проходять в незвично теплій, ширій атмосфері. Обов’язково відвідайте їх при нагоді і познайомтеся з цим прекрасним хлопцем, що так безпосередньо випромінює добро і віру в перемогу.

Анастасія
КРАШЕНІННІКОВА

МАРІУПЛЬ ВІДСВЯТКУВАВ ДРУГУ РІЧНИЦЮ ВІЗВОЛЕННЯ

У Маріуполі відбулися урочистості з нагоди другої річниці визволення міста від незаконних збройних формувань.

Як повідомили УНІАН у відділі комунікації Головного управління Нацполіції у Донецькій області, в урочистостях взяли участь міністр внутрішніх справ Арсен Аваков, заступник командувача Нацгвардії України Микола Балан, народні депутати України Андрій Білецький та Олег Ляшко, заступник глави Національної поліції Вадим Троян, начальник ГУ НП в Донецькій області В'ячеслав Аброськін, керівники інших силових відомств, представники міської влади.

На честь визволення в центрі Маріуполя відбувся марш захисників міста, в якому взяли участь бійці окремого загону спеціального призначення «Азов», військової частини 3057 Національної гвардії, поліцейські, військовослужбовці Донецького прикордонного загону.

Захід розпочався з хвилини мовчання. Присутні вшанували пам’ять патріотів, які загинули під час визволення міста. Міністр внутрішніх справ наголосив, що сьогодні треба згадати тих, хто звільнів місто від банди, а також бійців, які у лютому 2015 року провели ризикову широкінську операцію та відсунули лінію бойових дій від півмільйонного міста.

Керівники силових відомств вручили нагороди військовослужбовцям та поліцейським, які брали участь у звільненні міста від зброй-

них бандформувань та протягом двох років захищали мешканців від терористичної агресії. Загалом державними та відомчими нагородами було відзначено близько 200 працівників Нацгвардії та Нацполіції. Наказом президента України орденом «За мужність» III ступеня нагороджений підполковник поліції т.в.о. начальника Торецького відділення поліції Олексій Мірош-

ніченко. Серед поліцейських міністр внутрішніх справ України відзначив начальника поліції Донеччини В. Аброськіна і вручив генералу вілззнаку «За захист і оборону Маріуполя». Крім того, міністр внутрішніх справ передав генералу ключі від двох «КрАЗів» для виконання службових завдань у зоні бойових дій.

Як відомо, 13 червня 2014 року на

захист Маріуполя стали співробітники силових відомств, місцеві мешканці та патріоти з усієї України, які відстояли стратегічно важливе промислове місто та зупинили терористів.

За програмою свята у міському парку було організовано фестиваль народних ремісників, вогніяне шоу і великий концерт

УНІАН

РАДА ПІДТРИМАЛА УКРАЇНСЬКУ ПІСНЮ

Верховна Рада ухвалила проект Закону про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення» (щодо частки пісень державною мовою в музичних радіопрограмах і радіопередачах). За відповідне рішення проголосували 268 народних депутатів, повідомляє кореспондент «Укрінформу».

«Завдяки цьому закону кожна третя пісня в радіоефірі буде українською. 60 відсотків радіоефіру також буде українською мовою», – сказала голова Комітету з питань свободи слова Вікторія Сюмар. Вона зауважила, що українська пісня не буде «затиснута в ніч», бо будуть квоти і на час.

У свою чергу, віце-прем’єр-міністр В'ячеслав Кириленко зауважив, що це був вже четвертий етап модернізації зазначеного закону, і він повністю погоджений з усіма зацікавленими сторонами.

При розгляді зазначеного законопроекту народний депутат від «Батьківщини» Надія Савченко закликала народів прийняти цей важливий законопроект. Голова ВР Андрій Парубій привітав народів з прийняттям цього надзвичайно важливого законопроекту.

МІНКУЛЬТ ПОРАХУВАВ ОКУПОВАНІ МУЗЕЇ

Близько сотні українських музеїв нині опинилися на тимчасово окупованих територіях. Про це заявив на брифінгу начальник управління музейної справи та культурних цінностей Міністерства культури Василь Рожко, повідомляє кореспондент «Укрінформу».

«За статистичними даними, близько 70 музеїв опинилися на тимчасово окупованих територіях Криму і Донбасу - орієнтовно по 35. Але за нашими останніми підрахунками, тих музеїв - близько 100, точніше 99, враховуючи Крим, Севастополь, Луганську і Донецьку області за лініями вогню. І понад 1 мільйон музеївих предметів, наявіть за деякими даними до 2 мільйонів, опинилися за межею досяжності української влади», - сказав Рожко.

Він додав, що Росія змінила законодавство, оголосивши культурну спадщину Криму своєю. І якщо суходіл є контролюваний, то водні шляхи і протока не контролювані, тому під виглядом виставок, реставраційних робіт чи досліджень можуть вивозитися українські культурні цінності з тимчасово окупованого Криму.

За його словами, протягом тривалого часу до окупації не здійснювалися заходи з комплексної інвентаризації фондів, складання електронної бази, реєстру. Тому за останні 1,5 року Мінкультури України інтенсивно це робить, хоч і в складних умовах.

«Безпосереднього контакту з музеями на окупованих територіях і інформації, що там відбувається, немає. Люди налякані, не йдуть на контакт, для людей насправді є загроза. Керівник Луганського музею 2 місяці просиділа в підземеллі просто за доносом. Ми розуміємо, що після дзвінків, після контактів до людей приходять спеціальні служби і погрожують, допитують і так далі», - розповів Рожко.

За словами чиновника, від руйнувань, яких найбільше сталося в 2014 році, найбільше постраждав Донецький краєзнавчий музей. З 29 залів - 25 зруйновано, що призвело до втрати більшої частини колекції.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ! Оскільки жодних офіційних наказів або розпоряджень, що стосуються зміни формату випуску «Кримської світлиці», з моменту окупації Криму ми не отримували (а згідно з українським законодавством, такі рішення узгоджені приймаються лише співзасновниками засобів масової інформації або судом), продовжуємо готовувати до друку щотижневі номери газети і направляти їх до київської друкарні. Як і раніше, починаючи з 2002 року, на редакційному сайті цієї газети виставляється електронна версія тижневика, зокрема у pdf-форматі. Розміщену нижче інформацію про умови передплати «Кримської світлиці» та інших культурологічних видань продовжуємо публікувати як нагадування «борцям» за інформаційний простір України про їхні держслужбові зобов’язання перед читачами і державою. Редакція «KC»

О ФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ на всеукраїнську загальнополітичну і літературно-художню газету «Кримська світлиця» та інші культурологічні видання ДП «Національне газетно-журнальне видавництво» (газету «Культура і життя», журнали «Українська культура», «Український театр», «Театрально-концертний Київ», «Музика», «Пам’ятки України: історія та культура») можна в будь-якому поштовому відділенні зв’язку України. У країнах далекого зарубіжжя оформити передплату на ці видання можна через сайт www.presa.ua на сторінці «Передплата On-Line». Передплатити та придбати окремі примірники видань в електронній версії можна за адресою – <http://presspoint.ua/>. Така послуга доступна в будь-якій країні світу. **Довідки за тел.: (044) 498-23-64; e-mail: nnu.kultura@gmail.com**

